
Caracterul ascetic este, am putea spune, singurul mod de exprimare a simțămintelor noastre față de Dumnezeu, a iubirii noastre, a dorurilor noastre, a smereniei noastre, a așteptării noastre. Noi, creștinii, putem numai să suferim dureri, ca să fim părtași astfel la viața lui Hristos. Asta înseamnă să ducem mereu în trupul și în duhul nostru Crucea lui Hristos, să transmitem durerile răstignirii Lui până la ultima noastră picătură de sânge. Dar în acest punct străbatem o îndoită primejdie: întâi, să credem că prin asceza noastră ajungem ceva sau că facem ceva și, în al doilea rând, să credem că avem dreptul să ne desfătăm de Dumnezeu, să-L vedem, nu într-un mod adevărat, ci într-unul ispititor și căutător al fericirii. După cum iudeii încercau de multe ori să-L ispitească pe Domnul

(Mt. 16, 1), tot așa facem și noi acum. Ne rugăm, de exemplu, și așteptăm să vedem ceva, să simțim ceva. Vrem să-L simțim pe Hristos, să ne dăm seama că ne aude, vrem de toate. Asta arată că nu-L iubim pe Dumnezeu, ci pe noi înșine. Așadar, dintre aceste două primejdii, una este supraestimarea ascezei, faptul de a da o valoare mai mare ascezei și să o transformăm în scop, iar cealaltă este a crede că, făcând asceză, suntem ceva. Atunci Dumnezeu este de neînduplecat, pentru că aceste două primejdii, pe de o parte, ne fac viața obositoare, iar pe de alta nu duc nicăieri, nu conduc la har, la libertatea duhului, la descătușarea de sinele nostru, nici nu-L lasă pe Hristos să ne dea ceea ce El vrea și când vrea.

Sursa: Arhim. Emilianos Simonopetrulul, „*Tâlcuire la viața Cuviosului Nil Calavritul*”, Editura Sfântul Nectarie, Arad, 2010

PROGRAMUL LITURGIC

- **Sâmbătă:** 3 octombrie / 08:30 – **Vecernie și Litie**
- **Duminică:** 4 octombrie / 08:30 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**
→ *Duminica a XIX-a după Rusalii (Predica de pe munte – Iubirea vrăjmașilor)*
→ *Sfântul Sfințit Mucenic Ierotei, Episcopul Atenei, Sfinții Mucenici Domnina, Audact și Calistena*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

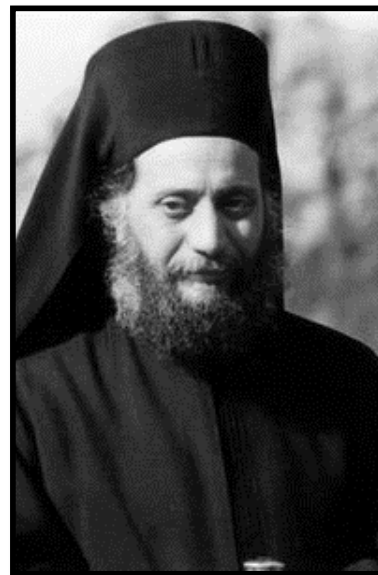
Pentru buletinul online abonați-vă pe site-ul www.sfantul-ilie.ro.

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

*Sunt căi care se par omului a fi drepte;
iar cele mai de pre urmă ale lor caută în fundul iadului.*
(Pildele lui Solomon 16,27)

♦ Nr. 135 / 27 septembrie 2015 ♦

ARHIM. EMILIANOS
SIMONOPETRITUL

DESPRE VOIA OMULUI ȘI VOIA LUI DUMNEZEU

[...] legea lui Dumnezeu este valabilă pentru fiecare personal, și nu pentru alții. Nu poți pretinde de la celălalt să împlinească legea. Deci, dacă te frământă de ce el nu o împlinește, de ce nu lucrează poruncile lui Dumnezeu, de ce nu face asta sau cealaltă, de ce trăiește așa, de ce doarme, de ce lenevește, din acea clipă pretinzi ca celălalt să împlinească legea lui Dumnezeu și astfel rupi cămașa necusută a lui Hristos, vii în contradicție cu unitatea Trupului lui Hristos, introduci o dezbinare nefirească în Hristos și atunci zbori afară din viața lui Dumnezeu. Legea e valabilă numai pentru tine. Tu o împlinești sau o calci. Pentru ce face

celălalt, are un judecător care îl va judeca. Pentru tine există o singură dezlegare: toți sunt sfinți, toți acționează corect, numai tu nu ești în regulă. De îndată ce pretinzi ceva de la celălalt este ca și cum ai da într-un cui cu ciocanul și cuiul ar zbură cât colo. Așa zbori și tu departe de viața lui Dumnezeu.

Judecarea este o provocare a lui Dumnezeu Însuși. Când judeci pe cineva și-l scoți rău sau leneș sau puturos sau curvar, prin intervenția ta în viața lui îți însușești dreptul și autoritatea lui Dumnezeu. Îl înlocuiești pe Dumnezeu-Tatăl, Care ține pentru Sine toată judecata – pe care o va da în cele din urmă lui Hristos – și te faci tu tată.

Gândiți-vă la câte vorbe spunem noi altora! Toate acestea le vom găsi sus, în cer. [...] Ți-a scăpat o vorbă? Nu se mai întoarce nici dacă verși râuri de lacrimi. I-ai spus fratelui: „Ce mai vrei, bre, și tu?”, problema s-a terminat. Varsă-ți sângele, taie-ți capul, cuvântul tău rămâne. De aceea, Părinții spun: putem să avem în noi patimi, să avem nu o legiune, ci legiuni de draci, care să ne arunce jos și să spumegăm, nu contează. Cuvântul pe care-l vom spune despre altcineva este mai rău decât acestea. Legiunile le scoate

Hristos de îndată și le aruncă în prăpastie, în marea gadarenilor. Dar cuvântul pe care-l vom spune nu-l poate îndrepta. [...] Ocărăște-ți sinele, așa cum s-a ocărit Sfântul, dă-i cu tifla, fă-i ce vrei, dar nu ocări pe altul. Dacă nu ai dreptul să rupi o cămașă străină, cu atât mai puțin vei avea dreptul să rupi Trupul lui Hristos. Iar celălalt este mădular al lui Hristos.

Când cineva intră într-o poftă, din acel moment nu se mai poate liniști. Până nu-și împlinește pofta, se zbate neîncetat. Se lovește, suferă, toate i se par strâmbe și pe dos. Când și-o împlinește, atunci se liniștește. Dar a pierdut singura ocazie de a se smeri, de a-l arăta lui Dumnezeu că trăiește pentru El, și nu pentru ceva al său propriu. A pierdut prilejul să-I spună: „Dumnezeul meu, sunt o hârtie nescrisă, vreau să scrii Tu pe ea.”

Înfrișat lucru este voia omului. Este pârghia care-l mișcă pe om și locul pe care se sprijină și face ce vrea. „*Dați-mi un punct de sprijin și voi mișca pământul*”, a spus Arhimede. Omul mișcă și cerul, și pământul. Îi coboară din cer pe demoni și îi înalță de pe pământ la cer. Singurul lucru pe care nu-l poate face Starețul este să schimbe voia unui om. Tocmai de aceea lucrează și orânduiește lucrurile

potrivit cu voința ucenicului. Numai dacă ucenicul i-a încredințat toate, poate și el să le facă pe toate, pentru că atunci Dumnezeu este lăsat liber. Dar, de cele mai multe ori, le orânduiește pe toate potrivit cu voința ucenicului. Întreabă ucenicul: „*Câte komboskii să fac, Părinte?*” Starețul îl scrutează ca să vadă câte vrea. Vrea trei? „*Trei, copilașul meu, îi răspunde, și mai vedem după aceea.*” Și de la trei poate să ajungă la trei sute și la trei mii, întotdeauna potrivit cu ce vrea ucenicul. Între un răspuns și altul al Starețului la o întrebare de-a ucenicului se poate să fie o distanță cât de la pământ la cer. Tot atât de mult poate să difere și voința aparentă a omului de cea care este cu adevărat. De aceea, să fim cinstiți cu noi înșine. Să ne uităm întotdeauna la ce vrem în sufletul nostru. Nici o putere nu se poate împotrivi acestei puteri subterane înfricoșătoare pe care o avem în noi și care este sinele nostru. Nici rugăciunile Sfinților, nici Dumnezeu nu ne poate ajuta când noi vrem ceva. Și cel mai mic lucru dacă-l vrem, în cele din urmă o să facem ceea ce vrem. Așa suntem noi, oamenii. Chiar și toată Sfânta Treime să fie plecată peste noi, nu va putea să scoată nimic. Atât de dură este voia omului, încât nu se schimbă deloc prin rugăciunile Sfinților și voia lui Dumnezeu. Este un monstru înfricoșător pe care-l avem înăuntrul nostru. Astfel, ceea ce ni s-a dat pentru mântuirea noastră devine acum

catastrofa noastră. Mântuirea noastră se realizează prin identificarea voinței noastre cu voința lui Dumnezeu, iar catastrofa noastră prin deosebirea voinței noastre de voința lui Dumnezeu. [...] Așadar, rugăciunea noastră nu poate intra în voința altuia, nici chiar într-a noastră. Oricât m-aș ruga, dacă nu vreau să mă mântuiesc, nu mă mântuiesc. De aceea, trebuie ca mereu să ne cercetăm sinele, să fim cinstiți, să-l întrebăm ce vrea.

Omul tulburat arată că L-a pierdut pe Dumnezeu, pentru că lucrarea dumnezeiască nu poate ajunge până la el, nu poate să devină un locaș constant al lui Dumnezeu. [...] Cine se tulbură este un om sufleteș, trăiește cu vederi și desfătări josnice. Sufletul lui se amestecă cu acestea și duhul lui se pierde între ele și naufragiază, căzând în cele din urmă în carnalitate. Omul acesta ajunge un vierme aruncat pe pământ, în timp ce e făcut să fie vultur. Vulturul a căzut pe pământ, în mocirlă. Cine mai poate fi acum liniștit? Cum poate să simtă în mod simplu și să trăiască aici pe pământ? Trebuie ca unitatea să fie rezidită înăuntrul său prin intrarea Sfântului Duh, Care să-l lumineze, astfel încât să cunoască pricinile mai adânci ale bolii sale și atunci să ceară, mai întâi, vindecarea sa lăuntrică și apoi refacerea legăturilor sale cu Dumnezeu.